

това ималъ голѣма сила въ Ромжния, Египетъ и Сирия.

Церковната распря пакъ се продължава съ голѣмо распаление и отъ двѣтѣ страни. Отъ най-напрѣдъ Гърцитѣ явно казваха че нѣма Българи, че недоволнитѣ отпослѣ сж станали Славяне. Между това отъ Българскитѣ градища и села на много мѣста Гърцкитѣ владици бидоха просто изгонени. По причина на фанариотскитѣ интриги множество хора бидоха запирани, пращани въ заточение или изгонени изъ България. Средоточие на всичката распря бѣше Цариградъ, сѣдалището на най богатитѣ търговци и на Българската интигенция; тукъ излизаха и българскитѣ вѣстници, защото освѣнъ въ главний градъ на друго мѣсто не бѣше позволено да се наряди печатница. Въ Цариградъ живѣеха тогазъ постоянно около 40,000 даже и повече Българе, а лѣтно врѣме и до 100 хиледи. Освѣнъ Цариградъ въ църковния въпросъ най много се отличиха градоветѣ Пловдивъ и старата царска столица Търново. Водителъ на Българитѣ бѣше епископътъ Иларионъ Стояновъ Михайловскій, другаръ на Неофита Бозвели, вѣспитникътъ на Атинскій университетъ (роденъ 1810 † 1875).

Едвамъ въ 1866 год. патриархъ Григорій VI предложи да се даде на Българитѣ полунезависимъ църковенъ окръгъ, на когото главния митрополитъ да носи титлата „Екзархъ на цѣла България.“ Но този окръгъ се ограничаваше само на крайдунавскитѣ мѣста между Балкана и Дунава, тамъ гдѣто била наредена политическата област Туна вилаетъ, която подъ управлението на Мидхатъ паша